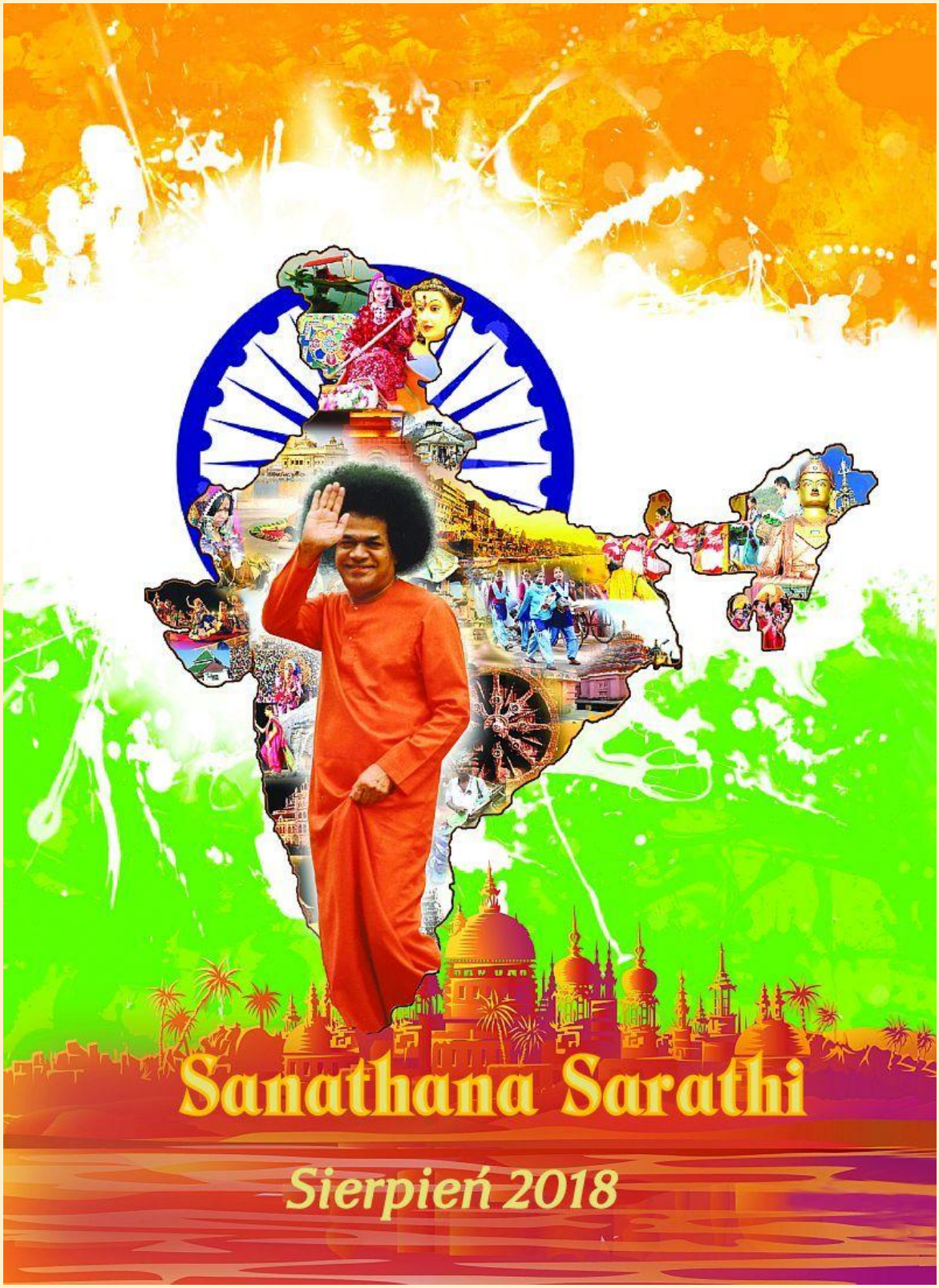
Sanathana Sarathi
Sierpień 2018

Sanathana Sarathi

Pismo poświęcone moralnemu i duchowemu rozwojowi ludzkości przez
SATJĘ * DHARMĘ * ŚANTI * PREMĘ * AHIMSĘ
(prawdę * prawość * pokój * miłość * niekrzywdzenie)

Spis treści

*** Namasmarana przynosi pokój i błogość**
- orędzie z 23.04. 1997, Kodaikanal
Bhagawan pisze dla *Sanathana Sarathi
*** Od Arogja Nilajam do Ananda Nilajam**
G.S.R.C.W. Prasada Rao
*** Swami jako Kriszna**
Blask boskiej chwały
*** Przesłanie Swamiego na temat sewy**
Dr. K. Narasimhan
*** Doświadczanie boskości Bhagawana**
B.S. Siwananthan
*** Uświęcajcie swe zmysły służąc innym**
- z orędzia wygłoszonego 22.08.2000
*** Uroczystości w Prasanthi Nilajam**
Sprawozdanie
*** Nowiny z ośrodków Sai**
Sprawozdanie
*** Osiągnijcie wieczne królestwo atmy**
- z orędzia wygłoszonego 15.08.2007
*** „Zielona Konferencja" 2018**
Relacja
*** Oświadczenie publiczne**
Sri Sathya Sai Central Trust

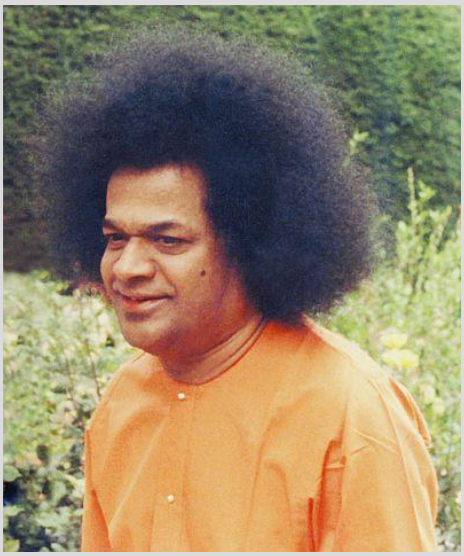

Official Websites of Prasanthi Nilayam
Sri Sathya Sai Sadhana Trust, Publications Division: www.srisathyasaipublications.com
Bhagavan's Photographs Online: www.saireflections.org
Reporting Website from Prasanthi Nilayam: www.theprasanthireporter.org
Sri Sathya Sai Central Trust: www.srisathyasai.org.in
Radio Sai Global Harmony: www.radiosai.org
Sri Sathya Sai Easwaramma Women's Welfare Trust: www.ewwt.org.in
Bal Vikas Wing of Sri Sathya Sai Organisation, India: www.sssbalvikas.org

© Organizacja Sathya Sai

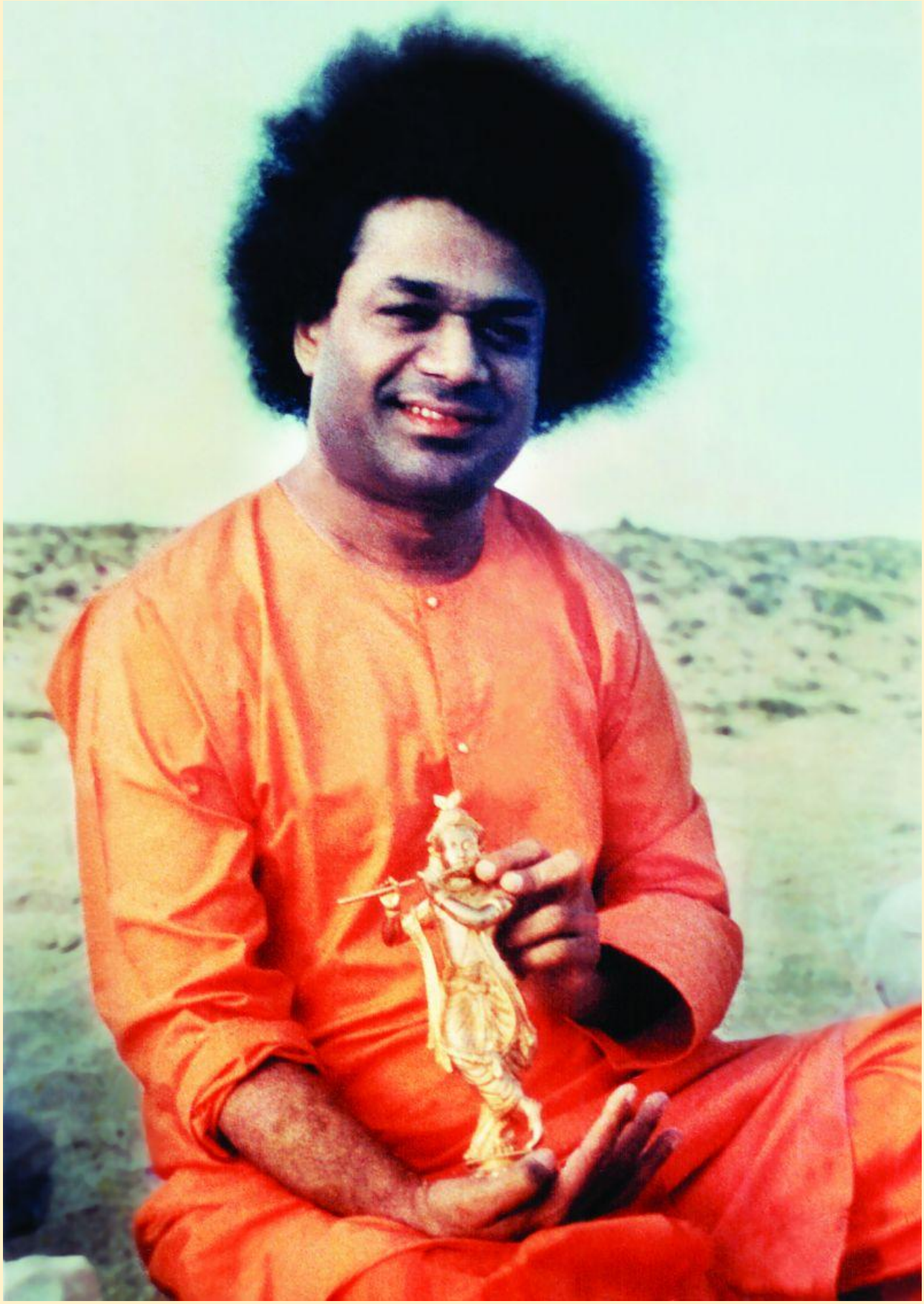

© Organizacja Sathya Sai

AVATAR VANI

Namasmarana przynosi pokój i błogość

Boskie dźwięki są najbardziej uwznioślające

Istnieje dziewięć ścieżek bhakti: śrawanam (słuchanie), kirtanam (śpiewanie), wisznusmaranam (rozmyślanie o Wisznu), padasewanam (służenie Jego lotosowym stopom), wandanam (pozdrawianie), arczanam (odprawianie nabożeństw), dasjam (służenie), sneham (przyjaźń) i atmaniwedanam (poddanie).

Ucieleśnienia boskiej miłości!

Słyszycie uszami. Rozmyślacie o dźwiękach, które słyszycie. Także śpiewacie. Rozmyślacie o znaczeniu pieśni, jaką śpiewacie, a jednocześnie z wdzięcznością pozdrawiacie Pana w swym sercu. Oprócz tego wypełniacie sewę i rozwijacie przyjaźń z Bogiem. Dzięki tej prawdziwej przyjaźni docieracie do Boga. Miłość jest jedna, różne są tylko ciała. Pielęgnujcie taką miłość do Boga i rozwijajcie z Nim trwałą przyjaźń.

Moc dźwięku

Dźwięk przenika cały wszechświat. To śabda brahman (brahman w postaci dźwięku). Z dźwięku wyłonił się cały wszechświat. Jest wiele dźwięków. Są zarówno dobre jak i złe dźwięki. Dźwięk jest przyczyną szczęścia, niedoli, odwagi i strachu. Zatem nie lekceważcie dźwięku. Spośród wszystkich dźwięków, najszlachetniejsze, najbardziej uwznioślające, pełne pomyślności i dobrych cech są boskie dźwięki. Wszyscy będą się cieszyć i dzielić dobrymi dźwiękami.

Są cztery rodzaje dźwięków. Pierwszym jest nisśabdam (cisza), jest to dźwięk bez słów. Drugim jest suśabdam (korzystny dźwięk). Trzecim jest bhajankara śabdam (przerażający dźwięk) – dźwięk, który wywołuje panikę. Czwarty dźwięk to śanti śabdam (dźwięk, który przynosi pokój). Oprócz tych dźwięków istnieje dewa śabdam (boski dźwięk), który jest najbardziej uwznioślający. Natomiast nieświęte dźwięki wypaczają umysł.

Dźwięki mają moc zmieniania osób. Oto mały przykład. Prowadząc lekcję w klasie, wiejski nauczyciel powiedział: „Drogie dzieci, człowiek ma zdolność uświadomienia sobie Boga, w przeciwieństwie do zwierząt, które mogą jedynie jeść, pić i spać. Ludzie są wyjątkowi, są wzniośli i szlachetni. Celem ludzkiego życia jest ananda (błogość), pokój i wyzwolenie. Lecz błogości i pokoju nie można zdobyć doczesnymi środkami. Prawdziwe szczęście i trwałą anandę można osiągnąć tylko dzięki rozmyślaniu o Bogu. Prawdziwe wykształcenie to wykształcenie, które daje człowiekowi tę wiedzę. Nazywa się ją widją. Widja = wid + ja. *Wid* oznacza wiedzę, *ja* znaczy to, co daje. Czym jest zatem wykształcenie? Wykształceniem jest to, co daje znajomość Boga. Człowiek powinien się kształcić, aby osiągnąć atma

sakszatkarę (doświadczenie atmy)".

Następnie nauczyciel opowiedział historię o Prahladzie, który osiągnął atma sakszatkarę. Hiranjakasipu, ojciec Prahlady, nienawidził Boga. Pewnego dnia spytał Prahladę, czego ten nauczył się od nauczycieli. Prahlada rzekł: „Poznałem wielką tajemnicę". Gdy ojciec zapytał go, co to za sekret, Prahlada powiedział: „Om namo Narajanaja" (To mantra asztakszari – ośmiosylabowa). Ojciec zbeształ syna, nazywając go szaleńcem i głupcem. Następnie Hiranjakasipu poszedł do nauczycieli Prahlady i powiedział im, że nie powinni psuć syna, ucząc go takich mantr. Powinni uczyć jedynie tego, co podane jest w książkach. Jednak właśnie dzięki śpiewaniu tej mantry Prahlada osiągnął atma sakszaktarę. Boskie dźwięki mają doskonały wpływ na człowieka.

Wyzwolenie to wieczna błogość

Gdy wiejski nauczyciel przedstawiał tę opowieść uczniom, przybył inspektor. Inspektor powiedział nauczycielowi, aby nie uczył uczniów opowiadając takie historie. Zażądał, aby uczył ich jedynie tego, co jest w podręcznikach. Wtedy nauczyciel rzekł: „Proszę pana, słowo mówione ma dobry wpływ na uczniów. W rzeczy samej dźwięk odpowiada za uczucie szczęścia, smutku lub złości". Działając w myśl tego co powiedział, nauczyciel kazał wstać małemu chłopcu i powiedzieć inspektorowi, aby natychmiast wyszedł z klasy. Inspektor bardzo się z tego powodu rozgniewał. Nauczyciel oznajmił wówczas: „Widzi pan, jak bardzo się pan rozzłościł. Nikt pana nie uderzył ani nie pobił; rozgniewał się pan, gdy usłyszał to jedno zdanie".

Śpiewanie boskiego imienia jest najbardziej dobroczynne

Powtarzajcie boskie imię Boga, bo przez ten dźwięk możecie uzyskać święte korzyści. W dawnych czasach nie było elektrycznych lamp ulicznych. Na ulicach były jedynie lampy olejowe. W Kasi (Waranasi) do zapalania ulicznych lamp wyznaczono jednego człowieka, który kochał Boga. Gdy wycierał szklany komin lampy, aby ją oczyścić, zwykł powtarzać imię Boga. (Swami zaśpiewał pieśń: *Dżanaki dżiwana Ram; karunga tumhare kam* – O, Ramo, duszo Dżanaki, będę wykonywał tylko twoją pracę). Lampy, które zapalał ten człowiek, świeciły jaśniej, natomiast lampy na innych ulicach dawały wyłącznie słabe światło. Pokazuje to, że imię Boga ma wielką moc oczyszczania i oświecania.

Nie módlcie się o zdobycie tego, co doczesne. Módlcie się o bogactwo duchowe. Ludzie modlą się o pracę, awans na wyższe stanowisko, dzieci, zdrowie itd. Zamiast tego módlcie się o wieczną anandę (błogość). Ananda to Bóg. Ananda wiąże się z sercem – jest wieczna, niezmienna, pełna promienistej chwały. Szczęście odnosi się do głowy – jest przemijające i krótkotrwałe. Mukti (wyzwolenie) jest wieczną anandą.

Pewnego razu Śankaraczarja udał się z uczniami do Kasi. Na miejscu pod drzewem na brzegu Gangi siedział jakiś człowiek i recytował zasady gramatyki: „Dukrun karane dukrun karane". Śankara zapytał go: „Co recytujesz?". Człowiek powtórzył to, co recytował. Śankara zapytał: „Dlaczego to recytujesz?". „Aby zostać panditem (uczonym)". „Dlaczego chcesz zostać panditem?". „Aby służyć królowi oraz zyskać majątek, stanowisko i ochronę". Śankara powiedział: „Szaleńcze!

Intonuj imię Boga. Zasady gramatyki nie ochronią cię, gdy nadejdzie koniec. Ochroni cię tylko Bóg. Ten świat jest przemijający i pełen trudności. Jak możesz zdobyć tu anandę? Szukaj schronienia jedynie w boskim imieniu Boga". W tej kalijudze nieustannie powtarzajcie imię Boga. Wówczas mała roślina życia wyrośnie na wielkie drzewo i wyda wiele owoców. Bóg jest większy niż to, co największe i subtelniejszy niż to, co najsubtelniejsze.

Najwyższa moc bhakti

Wibracje powstające wskutek powtarzania imienia Boga oddziałują na wasze fale myślowe. Czyste myśli prowadzą do wyzwolenia. Umysł jest niczym szalona małpa, ciało – jak bańka wodna. Ważna jest błogość mieszkańca ciała, a nie ciało. Wyzwolenie można osiągnąć tylko dzięki łasce Boga. Powtarzaj imię Boga. Nie marnuj czasu. Nie marnuj życia. Marnowanie czasu to marnowanie życia. Nie spędzajcie czasu ani nie marnujcie energii i sił na niewłaściwe zachowania. Zaznawajcie błogości i pomagajcie innym jej zaznawać.

Przez las wędrowało dwóch braci, Śanti Dewa i Dżniana Dewa. Śanti Dewa był ucieleśnieniem bhakti (oddania), zaś Dżniana Dewa – ucieleśnieniem dżniany (wiedzy). Byli spragnieni i znaleźli się przy głębokiej studni. Nie wiedzieli jak wydobyć z niej wodę. Dżniana Dewa rozejrzał się wokół i otrzymał widzenie, że wszystko jest jednym, że wszystko jest niczym innym jak Bogiem. Przemienił się w ptaka, wleciał do studni i napił się wody. Śanti Dewa usiadł koło studni i śpiewał imię Boga. Woda podniosła się i przybyła do niego. Nie musiał zmieniać swojej postaci. Tylko wielbiciel potrafi zapomnieć o sobie powtarzając imię Boga i zdobyć Jego łaskę.

Magnes przyciąga jedynie żelazo; nie przyciąga złota, srebra ani innego metalu. Bóg to magnes, a wielbiciele to żelazo. Inne osoby mogą być wielkimi naukowcami, lekarzami, filozofami, uczonymi, intelektualistami czy politykami, jednak są jak metale szlachetne, takie jak złoto i srebro. Magnes nie będzie ich przyciągał. Bóg przyciąga tylko wielbicieli. Wielbiciele są niczym żelazo, ale mogą pokryć się rdzą i kurzem doczesnych pragnień. Gdy usuniecie tę rdzę i kurz, Bóg da wam oparcie w wyzwoleniu. Jeżeli będziecie pokryci kurzem, podda was sprawdzianowi. Tym kurzem są ziemskie pragnienia. Ten kurz wywołuje rdzę. Rdza sprawia, że żelazo traci swą objętość i siłę. Powinniście codziennie oczyszczać serce wykonując namasmaranę (powtarzanie imienia Boga).

Darszan (widzenie) uwalnia was od wszystkich grzechów. Sparszan (dotyk) uwalnia was od skutków wszystkich czynów z przeszłości. Sambhaszan (rozmowa) usuwa cały wasz smutek. Mocą łaski Boga wasze serce stanie się czyste. Wielu ludzi, powodowanych miłością, przybywa tutaj z odległych miejsc, wydając dużo pieniędzy. Napełniajcie serca miłością. Przyniesie to korzyść nie tylko wam, ale także waszym przyjaciołom i osobom z waszego otoczenia. Na świecie nie ma pokoju, są tylko armaty [w jęz. ang.: peace – pokój, pieces - armaty]. Pokój i ochronę da wam tylko rozmyślanie o Bogu. Stale powtarzajcie imię Boga. Dźwięki rozprzestrzeniają się wszędzie. Z namasmarany pochodzą dobre dźwięki; przynosi to korzyść wszystkim. Gdy śpiewacie bhadżany zgodnie ze śruti, lają i talą (tonacją, rytmem i taktem), wytwarzany dźwięk wywołuje dobroczynne skutki. Skrzynką

śruti jest umysł, lają są słowa, zaś talą – czyny. Gdy umysł (myśli), słowa i czyny są w zgodzie, otrzymujemy tripti (spełnienie).

(Bhagawan zakończył orędzie bhadżanem *Hari bhadżan bina sukha śanti nahin.*)

– Orędzie Bhagawana wygłoszone w Sai Śruti w Kodaikanal, 23 kwietnia 1997 roku.

Bhagawan pisze dla Sanathana Sarathi

Kiedy w lutym 1958 roku Bhagawan Śri Sathya Sai Baba powołał „Sanathana Sarathi", zaczął również co miesiąc pisać artykuły, począwszy już od pierwszego numeru, aż do października 1984. Wszystkie te artykuły zostały wydane w postaci książek z serii *Wahini*. Dla zaznajomienia Czytelników z tym, jak Bhagawan je pisał, zamieszczamy odręcznie napisane przez niego artykuły – wraz ich tłumaczeniem[1] – które utworzyły szesnastą i ostatnią zarazem książkę z serii *Wahini*, czyli *Lila Kajwalja Wahini* (Strumień kosmicznej, boskiej świadomości). Artykuły te są klejnotami mądrości duchowej, wykładające w postaci pytań i odpowiedzi głęboką wiedzę Wed. Zamieszczony w niniejszym numerze artykuł to druga i ostatnia część wprowadzenia do książki *Lila Kajwalja Wahini*. Pierwszą część artykułu opublikowano w poprzednim numerze „Sanathana Sarathi".

W kolejnych numerach „Sanathana Sarathi" zostaną zamieszczane następne artykuły z książki *Lila Kajwalja Wahini*, które krótko mówiąc są w zasadzie oceanem głębokiej wiedzy o Wedach. Ponieważ Bhagawan Śri Sathya Sai Baba sam jest Weda Puruszą i z niego wyłoniły się Wedy, nie ma od niego większego autorytetu, który mógłby głosić wieczne wartości i bezcenne nauki. Poszukiwacze duchowi, którzy chcą pojąć właściwe i prawdziwe znaczenie prawd duchowych zawartych w tych najbardziej starożytnych pismach świętych, powinni wiele razy czytać te artykuły.

Lila Kajwalja Wahini

(Kosmiczna gra Boga)

A teraz słowo do osób przygniecionych ciężarem doczesności i lęków oraz do tych, którzy nie potrafią się modlić, bo niesłusznie się potępiają lub brakuje im wiary w Boga. Pamiętajcie, że wielu ludzi odczuwa radość, a wy też byliście kiedyś pełni radości i w istocie nadal tacy jesteście. Ale przeznaczeniem każdego człowieka jest odejść stąd, wcześniej lub później. Zatem musicie zrobić wszystko, by osiągnąć nie tylko radość, ale też to, co jest znacznie bardziej wartościowe: spokój umysłu i wewnętrzną doskonałość.

[1] Całość dostępna w wersji oryginalnej Sanathana Sarathi, August 2018

Urodzonemu jako istota ludzka, nie wolno człowiekowi wyrzec się swego człowieczeństwa ani też zapomnieć, kim naprawdę jest. Nie wolno mu zdegradować się do poziomu zwierząt lub do jeszcze niższego poziomu nikczemnych asurów[2]. Człowiek musi nieodwołalnie postanowić, że tak nisko nigdy nie upadnie. Owo postanowienie może powstać i utrzymać się tylko u tych, którzy podążają duchową ścieżką, bowiem jedynie na tej drodze życia można obudzić i rozwinąć w sobie duchową tęsknotę.

Trzeba tu podkreślić, że aby osiągnąć sukces w konfrontacji z problemami codziennego życia, człowiekowi niezbędna jest nie tylko inteligencja i odpowiednie umiejętności, ale też wartości wyższe, takie jak sprawiedliwość, prawość, duchowa doskonałość. Rozwój wymaga zarówno wartości doczesnych, jak i wyższych – jedne i drugie są człowiekowi tak niezbędne, jak ptakowi dwa skrzydła. Właściwą ścieżkę prowadzącą do Najwyższego można odnaleźć jedynie przez doznanie i zrozumienie świata.

Świat zachwyca zewnętrznymi pozorami, które w swej istocie są nieprawdziwe, jako że ich naturą jest przemijalność. Kto zrozumie tę prawdę, stanie się świadomy kosmicznej gry Boga i istnienia jednej, odwiecznej, wszechobecnej świadomości.

Taki stan świadomości nie przychodzi wraz z dobrami materialnymi, władzą, doczesną wiedzą czy umiejętnościami, ale w wyniku wielkiej gorliwości w oczyszczaniu wszystkich aspektów świadomości. Podczas tego duchowego procesu w naturalny sposób pojawiają się różne przeszkody, takie jak wątpliwości i dogmaty, bezcelowe dyskusje i trywialne upodobania.

Niech w nadchodzącym Nowym Roku ta oto *Lila Kajwalja Wahini* rozpuści wszelkie przeszkody, niech napełni was anandą i wprowadzi na ścieżkę duchowego rozwoju.

Od Arogja Nilajam do Ananda Nilajam

G.S.R.C.W. Prasada Rao

Bhagawan Śri Sathya Sai Baba rzekł: „Wielu ludziom może się wydawać dziwne, iż w tej Ananda Nilajam (siedzibie błogości) istnieje Arogja Nilajam (siedziba zdrowia), czyli szpital. Mogą zastanawiać się, dlaczego zdrowie ciała promuje się w miejscu poświęconym zdrowiu ducha. Jednak podstawowym warunkiem osiągnięcia czterech puruszart (celów) ludzkiego życia: dharmy (prawości), arthy (bogactwa), kamy (pożądania) i mokszy (wyzwolenia) jest zdrowie ciała i ducha. „Niech wam się nie wydaje, że mamy ten szpital, bo ja potrzebuję pomocy lekarzy i lekarstw, aby leczyć przybywających do mnie ludzi. Są tacy, którzy pragną, aby

[2] asurowie – demony, które walczyły z bogami.

lekarze leczyli ich w szpitalu; sądzą, że jest to metoda, która może ich wyleczyć. Jest wielu takich, którzy nie mają wiary w nic, z wyjątkiem tabletek i igły (zastrzyku)".

Znaczenie ahary i wihary w życiu

Założywszy szpitale ogólne i szpitale superspecjalistyczne, które są Arogja Nilajam, a nie Arogja Kendras (ośrodkami zdrowia), Swami wezwał wszystkich lekarzy, by w czasie leczenia nadawali większą wagę edukacji pacjentów, jak nie chorować ponownie. Swami powiedział: „Lekarze powinni czynić szczere wysiłki, aby edukować ludzi co do zdrowia i higieny oraz wpajać pacjentom, jak ahara (nawyki żywieniowe) i wihara (sposób życia) wpływają na życie i powodują choroby".

Mówi się, że jeśli ahara i wihara są doskonałe, człowiek nie zachoruje. Oczywiście, na skutek zmian pór roku ciało może wykazywać oznaki choroby, której można zapobiegać lub ją leczyć przez zmianę nawyków żywieniowych i sposobu życia, dostosowując je do pory roku. Podobnie, z powodu starzenia się można nabawić się jakiejś choroby. Aharę i wiharę trzeba zmieniać tak, aby dostosować je do wieku. Ahara i wihara mają szersze znaczenie. Ahara to nie tylko jedzenie, które spożywamy. Swami powiedział, że: „Każde doświadczenie, jakie czerpiemy którymkolwiek ze zmysłów, to pokarm, który ma wpływ na zdrowie danej osoby". Wihara to nie tylko nasz sposób życia czy nasze zwykłe, codzienne czynności, takie jak pudża lub medytacja, ale również sposób, w jaki spędzamy czas wolny lub odpoczywamy.

Bhagawan oczekuje, aby droga pacjentów wiodła od Arogja Nilajam (siedziby zdrowia) do Ananda Nilajam (siedziby błogości).

Światowa Organizacja Zdrowia określa zdrowie jako „stan dobrego samopoczucia fizycznego, mentalnego , duchowego i społecznego".

W „szpitalach na kółkach" Swamiego, w myśl jego zaleceń, lekarze stosują w praktyce trzy podejścia - zapobiegawcze, lecznicze i duchowe. Na przykład, gdy ruchomy szpital przyjedzie na obóz do jakiejś wsi, poprowadzi się tam bhadżany i satsang, wykłady i prezentacje na temat zdrowia i higieny, opieka prewencyjna i leczenie medyczne. W czasie leczenia lekarze zawsze rozmyślają o Swamim, który uzdrawia, a sami leczą pacjenta z miłością, posługując się swą wiedzą i umiejętnościami. Dostępny jest sprzęt do badań niezbędny do uzupełnienia i potwierdzenia rozpoznania klinicznego.

Zalecenia Swamiego odnośnie zdrowia

Swami wypowiedział te ważne słowa w różnych okolicznościach:

1. „Z powodu nadmiernych pragnień człowiek jest podatny na wszelkiego rodzaju choroby".

2. „Zaiste, bardziej niż dolegliwości fizyczne, nieograniczenie wzrastają choroby umysłowe. Napięcie i zmartwienie powodują jakże wiele dolegliwości ciała".

3. „Przyczyną chorób serca są pośpiech, zmartwienie i curry (tłuste jedzenie)".

4. „Złe myśli i przyzwyczajenia, złe towarzystwo i niewłaściwe jedzenie są żyznym podłożem, na którym dobrze rozwija się choroba".

5. „Jeśli ludzie będą patrzeć na świat oczami miłości, będą mieli spokój; wszystkie choroby zostaną wyleczone”.

6. „*Wajdjo Narajano Hari* – lekarzem jest w istocie Bóg”.

Swami mówił lekarzom:

1. „Wzbudzajcie ufność w pacjentach. Wtedy każde lekarstwo zdziała cuda”.

2. „Badając pacjentów, powinniście mieć uśmiech na twarzy i słodko z nimi rozmawiać”.

3. „Każdy lekarz powinien okazywać miłość pacjentom. Lekarze powinni rozmawiać z pacjentami z miłością, sprawiać, by czuli się swobodnie i rozwijać w sobie szlachetne cnoty wyrozumiałości i akceptacji”.

4. „Służbę powinniście prowadzić w duchu poświęcenia. *Na karmana na pradżaja dhanena thjagenajke amrutattwamanasu* – nieśmiertelności nie zdobywa się przez działanie, potomstwo czy majątek; osiąga się ją tylko przez poświęcenie. Poświęcenie to cecha znamienna dla lekarzy. Jedynie thjaga (poświęcenie) może doprowadzić do jogi (duchowości).

Bądź bardziej świadomy swojej rzeczywistości, a stracisz poczucie tożsamości z ciałem. Uczyni cię to wolnym od chorób.

- Baba

Wszyscy lekarze, pielęgniarki, technicy i inni pracownicy szpitali Swamiego pracują ze zrozumieniem, że lekarze i pozostali pracownicy medyczni leczą, a uzdrawia Bóg. Jeśli przywoła się boskie wibracje zgromadzone wokół i pozwoli im działać, to będą czyniły cuda. Bardzo ważną rolę w tej kwestii pełni zadaszone kopułą centrum szpitala superspecjalistycznego w Prasanthigram.

- Autor jest sekretarzem Centralnego Trustu Śri Sathya Sai w Prasanthi Nilajam.

Blask boskiej chwały

Swami jako Kriszna

John S. Hislop

Byłem ze Swamim na wielu wyprawach. Gdy jechaliśmy samochodem, siedziałem na przednim siedzeniu z kierowcą, a Swami siedział na tylnym siedzeniu z innym wielbicielem i osobą towarzyszącą. W czasie jazdy obracałem się ciągle, wykręcając szyję, aby zobaczyć, co dzieje się na tylnym siedzeniu. Swami śmiał się i żartował lub śpiewał bhadżany, ale czasem po prostu siedział w ciszy.

Pewnego razu, gdy się odwróciłem, Swami zniknął, a na jego miejscu siedziała osoba o najpiękniejszej twarzy, jaką kiedykolwiek widziałem. Nie można wyobrazić sobie tego niezrównanego piękna; żaden malarz nigdy nie uchwyciłby takiego piękna,

ani nie opisałby go żaden poeta. Po prostu chwytało za serce i zachwycało.

Wpatrywałem się przez dłuższy czas, jednak później odwróciłem się – krępowało mnie to, że wpatrywałem się tak otwarcie. Po chwili znów się odwróciłem i zacząłem się wpatrywać! W końcu towarzysze Swamiego, którzy siedzieli z tyłu, a jednym z nich był znany śpiewak bhadżanów Radża Reddy, rzekli do mnie: „Hislop, dlaczego wpatrujesz się tak w Swamiego?". Nie odpowiedziałem im, rzekłem tylko do Swamiego: „Swami, dlaczego ten ciemnoniebieski kolor?", gdyż ta cudowna twarz była ciemnoniebieska. Swami oznajmił: „Kiedy patrzysz na coś, gdzie jest nieprzenikniona głębia, której nie można przeniknąć – jak niekiedy niebo czy głębie oceanu – gdy ta głębia jest nieprzenikniona, wówczas jest w kolorze ciemnoniebieskim". To było wszystko, co powiedział.

Kiedy odwróciłem się następnym razem, twarz Swamiego była już zwykła. Pozostali ludzie na tylnym siedzeniu nie widzieli tej przemiany.

Minęły trzy lata. Byłem w Prasanthi Nilajam, siedząc jak zwykle na werandzie. Siedział tam także pewien oficer z Śimli z żoną i córką. Gdy tylko przybyli, Swami wziął ich na rozmowę, co było niezwykłe. Nawet w tamtych czasach ludzie musieli długo czekać, czasem tygodniami, nim dostąpili audiencji. Jednak Swami wezwał ich natychmiast. Siedziałem w przedsionku i Baba wezwał mnie razem z nimi.

Rozmawiał z nimi o zdarzeniach z życia, zanim się poznali i późniejszych, gdy pobrali się, mieli dzieci itd. Pokazywał im, że jest z członkami tej rodziny odkąd tylko się urodzili. Żonie dał naszyjnik, córce zaś parę kolczyków.

Później zwrócił się do mnie i rzekł: „Hislop, opowiedz im coś". Opowiedziałem więc kilka historii - i w końcu historię, którą właśnie wam przedstawiłem, o tej pięknej osobie w samochodzie. Oficer nie mógł zapanować nad sobą. Powiedział: „To musiał być Kriszna!". Swami spojrzał na niego i rzekł: „Tak, zgadza się". Powiedział: „Pokazałem Hislopowi Krisznę takiego, jakim rzeczywiście był, nie takiego jak przedstawiają go artyści i poeci". Mężczyzna był poruszony i nie mógł nad sobą zapanować. Rzekł: „Och, chcę zobaczyć Krisznę!". Swami wyciągnął rękę, poklepał go po ramieniu i rzekł: „Cierpliwości, cierpliwości".

– Fragment z książki „Seeking Divinity" [Poszukiwania boskości] Johna S. Hislopa.

Przesłanie Swamiego na temat sewy

Dr. K. Narasimhan

Swami mówi, że ludzkie narodziny nie są przypadkowym zjawiskiem lub wydarzeniem, ale mają bardzo wzniosły cel. Prawdziwe znaczenie ludzkich narodzin jednak nie dotarło do mnie, dopóki Bhagawan nie powiedział tego na interview.

Znaczenie ludzkich narodzin

Podczas osobistego spotkania Swami zapytał mnie: „Który z aspektów swego życia uważasz za najszczęśliwszy?". Powiedziałem: „Swami, oczywiście poznanie i widzenie Ciebie, rozmawianie z Tobą. To jest moje największe szczęście". Swami określił to wszystko jako drugorzędne i powiedział, że największym szczęściem jest to, że urodziłeś się jako istota ludzka – *Dżantunam nara dżanma durlabham* – spośród wszystkich żywych istot, narodziny w ludzkiej postaci są najrzadsze. Powiedział: „Tylko w ten sposób, przez to ludzkie ciało, możecie urzeczywistnić prawdę i dotrzeć do Absolutu".

Chociaż wiemy o tym, nie zdajemy sobie sprawy z wartości ani znaczenia tych narodzin. Często bierzemy życie za pewnik i uganiamy się za tym, co błahe i ulotne. Ulegamy warunkowemu lub zaprogramowanemu myśleniu, które ogranicza się do tożsamości, którą otrzymujemy, miejsca, w którym się rodzimy, wykształcenia, jakie zdobywamy, pracy, jaką wykonujemy oraz odpowiedzialności, jaką bierzemy na siebie jako jednostki o różnych zdolnościach. Tymczasem fala czasu zmiata nas z tego świata.

Na interview Bhagawan pięknie przedstawił skłonność ludzkiego umysłu do zajmowania się tym, co przemijające. Wszyscy słuchaliśmy słów Swamiego, gdy nagle wykonał dwa koliste ruchy ręką i zmaterializował piękny złoty pierścień. Przez chwilę wydawało się, że chce nam go pokazać. Ku naszemu zdziwieniu, Swami gdzieś rzucił pierścień i wszyscy natychmiast odwróciliśmy się, by sprawdzić, gdzie spadł. Swami od razu powiedział: „To jest błąd, który wszyscy popełniacie. Stwórca siedzi przed wami, lecz wy zapominacie o Stwórcy i skupiacie się na stworzeniu. Nie powinniście gonić za tym, co przemijające i ulotne. Dążcie do tego, co jest trwałe i wieczne".

Ręce, które pomagają są świętsze niż usta, które się modlą

Bhagawan z wielkim współczuciem dał nam złotą formułę, umożliwiającą osiągnięcie celu życia, która składa się z dwóch elementów: namasmarany (intonowania boskiego imienia) i niswartha sewy (bezinteresownej służby). Namasmarana z jednej strony wydaje się mi stosunkowo łatwiejszym sposobem osiągnięcia celu życia, ale Swami wyjaśnił mi kiedyś, dlaczego namasmarana nie jest taka łatwa, jak się wydaje. Podkreślił, że nawet do zapamiętania imienia Boga, konieczna jest Jego łaska.

Pewnego razu na interview Swami powiedział: „Nie interesuje mnie intonowanie imienia Boga, odprawianie nabożeństw czy medytacja. Możesz robić, co chcesz". W tym momencie zastanawiałem się, czy Swami przedefiniował znaczenie namasmarany, ale bardzo szybko dodał: „Siedzisz w pokoju pudży i myślisz, że odprawiasz pudżę; siedzisz w sali bhadżanowej myśląc, że śpiewasz bhadżany, ale ja wiem, gdzie jest twój umysł – twój umysł jest w sklepie. Jaki jest wtedy pożytek z tej pudży lub bhadżanów?".

Zdarzenie to spowodowało, że uświadomiłem sobie iż namasmarana jest niezwykle potężna, ale obecna kalijuga, w której żyjemy, zaciemnia nasz umysł, rozprasza go i nie pozwala nam mieć całkowitego skupienia i determinacji , aby przyjąć ją jako jedyną formę rozwoju duchowego. Ponieważ nie posiadamy

wymaganych kwalifikacji, Swami podkreślił, że w tej judze sewa jest podstawową formą postępu duchowego. Jednak nie powinniśmy ignorować namasmarany, ponieważ sewa, którą wykonuje się bez przyjęcia imienia Boga, nie jest służbą duchową; jest to służba społeczna, a nawet pokaz służby.

Swami zawsze okazywał wiele miłości i sympatii sewakom. Podczas jednej z takich okazji zabrałem zespół superspecjalistycznych lekarzy do szpitala w Bengaluru, gdyż Swami polecił mi pokazać im jego szpital. Tego samego wieczoru po powrocie ze szpitala Swami zapytał lekarzy o to, co najbardziej podobało im się w szpitalu. Jeden ze specjalistów powiedział, że podobała mu się piękna architektura, zaś inny lekarz docenił najnowocześniejszy sprzęt zainstalowany w szpitalu. Następnie Swami powiedział z uśmiechem na twarzy: „Czy wiecie, kto utrzymuje szpital w takim dobrym stanie? Członkowie Sewa Dal, którzy bardzo o niego dbają. Oni są moimi ludźmi".

Służenie z miłością

Najlepszym narzędziem do zniszczenia własnego ego jest sewa. Ego charakterystyczne jest dla osób, które uważają się za świadomość indywidualną. Bardzo trudno jest nam zrozumieć prawdę, że uniwersalna świadomość ograniczyła się do naszych ciał, przyjmując postać świadomości indywidualnej. To prowadzi nas do przekonania, że jesteśmy jednostką, która jest oddzielona od Boga. Swami wspomniał, że jest to przyczyną wszelkiego bólu, smutku i cierpienia.

Swami powiedział: „To sewa otwiera nasze serce, rozszerzając naszą świadomość, a w ten sposób łączy naszą indywidualną świadomość z uniwersalną świadomością". Zgodnie z zaleceniem Swamiego sewa powinna być przepełniona miłością. Sewa jest w rzeczywistości miłością w działaniu. Miłość, która jest subtelną, abstrakcyjną koncepcją, jest łatwiejsza do naśladowania, gdy wyraża się ją w działaniu.

Było wiele okazji, w których Swami podkreślał znaczenie wykonywania sewy z miłością. W jednej takiej sytuacji Swami zapytał mnie: „Jak przebiega wasza służba?". Odpowiedziałem: „Swami, działamy dobrze, z oddaniem i poświęceniem". Swami powiedział: "Kadu, prematho chestunnamu ani cheppu – powinieneś mówić, że czynisz to z miłością". Doskonale pamiętam rady, jakich Swami udzielił lekarzom. Powiedział: „Jesteś lekarzem. Jeśli praktykujesz służbę medyczną z miłością, staje się ona lekarstwem. Oznacza to, że dbasz o pacjenta. Jednak jeśli praktykujesz medycynę bez miłości (niestety, taki jest dzisiaj stan medycyny w większości miejsc), zamienia się to w 'MediSin' – ciężki grzech".

Nasze życie powinno być przesłaniem Swamiego

W każdej pracy, jaką podejmiemy i wszędzie, gdzie będziemy, ważne jest, abyśmy nie tylko pracowali w imię Swamiego czy głosili jego zasady. Zamiast tego powinniśmy próbować wprowadzać w życie ideały Swamiego, jego zasady i wartości. Jeśli pracujemy z absolutnym zaangażowaniem, oddaniem, poświęceniem i dyscypliną, to przekazujemy przesłanie, że jesteśmy jego wielbicielami. Dać się poznać jako wielbiciele Swamiego lub uczniowie Sathya Sai przez pracę, jaką wykonujemy, to najlepszy sposób na to, by Swami był dumny i szczęśliwy. To jest jedyny język, który powinien mówić.

Z własnego doświadczenia życiowego zauważyłem, że Swami przywiązuje szczególną wagę do służby medycznej. Często mówił, że prawdziwą świątynią Boga jest nasze ludzkie ciało i że powinniśmy dokładać starań, aby służyć tej świątyni, zamiast budować jej zewnętrzne struktury. Zdrowie, które jest największym bogactwem, ma najwyższą wartość dla każdego człowieka. Osobom, które zaangażowały się w służbę dla ludzkiego ciała, zwłaszcza dla ubogich mieszkańców wsi (grama sewę), powiedział: „Zadbam o wszystkie wasze potrzeby, duże lub małe. Nie musicie dążyć do zbawienia jako oddzielnego celu. Grama sewa doprowadzi was do zbawienia".

Chociaż zawód lekarza jest w swej istocie pracą ukierunkowaną na służbę, nie oznacza to, że jest on lepszy od innych form sewy. Każdy rodzaj bezinteresownej służby przepełnionej miłością sprawi, że Swami stanie się szczęśliwy i ostatecznie pomoże nam się przetransformować w lepsze istoty ludzkie w tym życiu.

- Z przemówienia dr. K. Narasimhana, dyrektora Sri Sathya Sai Mobile Hospital w Prasanthi Nilajam.

Doświadczanie boskości Bhagawana

B.S. Siwananthan

Bhagawan Śri Sathya Sai Baba pobłogosławił mnie sposobnością spędzenia wielu lat w jego służbie - zarówno w Prasanthi Nilajam jak i za granicą - jako wielbiciela i wykładowcy Instytutu Wyższej Wiedzy Śri Sathya Sai. Miałem szczęście dostąpić kilku zmieniających życie przeżyć i spotkań ze Swamim i chciałbym się nimi podzielić; Swami odegrał w nich rolę apadbandhawy (zbawcy) oraz pokazał swoją wszechmoc, wszechwiedzę i wszechobecność.

Bhagawan wysłuchuje mojej modlitwy

Było to latem w 1990 lub 1991 roku. Nadchodziły wakacje i studenci Instytutu Wyższej Wiedzy Śri Sathya Sai przygotowywali się do egzaminów końcowych. Kierowałem w tym czasie ośrodkiem komputerowym i byłem odpowiedzialny za sprawne działanie ośrodków komputerowych Śri Sathya Sai w trzech miasteczkach uniwersyteckich.

Ośrodki komputerowe założono pod bezpośrednią opieką i nadzorem Bhagawana i wyposażono w znakomity system komputerowy do użytku dla studentów w pracy akademickiej. Jednym z wyzwań przy zarządzaniu komputerami jest zapewnianie stałego dopływu prądu. W tym celu ośrodek komputerowy ma system UPS, który zasadniczo gwarantuje, że studenci nie utracą swoich danych, jeżeli nastąpi przerwa w dostawie prądu, co w czasie upałów jest częstym zjawiskiem w wielu częściach Indii.

Gdy zbliżały się egzaminy, byłem zajęty sprawdzaniem systemów upewniając się, że wszystko jest w porządku. Wówczas odkryłem, że system UPS nie działa

poprawnie i że będzie działał tylko przez około 30 minut, po czym się zamknie. Wystąpiłem z pilną prośbą do wydziału zaopatrzenia o zakup nowych urządzeń UPS. Takie zakupy zwykle zajmują dużo czasu, podkreśliłem jednak, że musimy mieć te urządzenia przed nadchodzącymi egzaminami.

Niestety, egzaminy rozpoczęły się, a sprzętu UPS nie było. Rankiem w dniu egzaminów musieliśmy improwizować na bazie dostępnych komputerów i oczywiście zabrakło prądu. Zawiódł też system UPS. Wielu studentów tego ranka utraciło swe prace. W ramach krótkotrwałego rozwiązania zapewniłem dostawę prądu z generatora bezpośrednio do komputerów (co nie jest roztropne), aby umożliwić studentom ponowne wykonanie pracy i dokończenie egzaminów.

Gdy skończyli, była pora obiadu, a ja naprawdę się martwiłem, że studenci, którzy byli pod moją opieką, musieli przejść te trudy z powodu problemu, jaki wcześniej przewidziałem. Nie mogłem nawet jeść z tego powodu i jak w przypadku wielu wielbicieli, skierowałem swoją frustrację ku Swamiemu. Na sali głównej ośrodka komputerowego wisiało wielkie zdjęcie Swamiego, które sam przekazał. Swój gniew i zdenerwowanie związane z tym niepowodzeniem skierowałem ku temu zdjęciu. Następnie poszedłem prosto do domu, pomijając nawet wieczorny darszan i bhadżany. Od razu poszedłem do łóżka.

Obudziło mnie pukanie do drzwi. Był to urzędnik z biura zastępcy rektora Uniwersytetu. Powiedział, że muszę się z nim pilnie zobaczyć. Zastępcą rektora Uniwersytetu był wówczas szanowany profesor Sampath. On również miał dużą wiedzę w dziedzinie informatyki. Poszedłem za urzędnikiem do zastępcy rektora. Prof. Sampath przywitał mnie pytaniem:

– Dlaczego poszedłeś bezpośrednio do Swamiego i wniosłeś skargę odnośnie systemu UPS?

Przez chwilę byłem zbity z tropu. Opowiedziałem zastępcy rektora o wydarzeniach z tego ranka i dodałem, że nawet nie uczestniczyłem w tym dniu w wieczornym darszanie, bo byłem wytrącony z równowagi. Odparł, że Swami rzekł:

– Siwanathan poskarżył mi się, że zawiódł system UPS i studenci musieli ponownie wykonać całą pracę.

Wtedy zrozumieliśmy, że Bhagawan słyszał mnie, gdy stałem przed jego zdjęciem i się skarżyłem! Zadbał, abym otrzymał przesłanie, że się troszczy, że jest wszechobecny, wszechmogący i wszechwiedzący. Nowy system UPS przyszedł w ciągu dwóch dni i został natychmiast zainstalowany. Gdy udałem się na darszan, Pan przyszedł i zapytał:

– Czy UPS jest w porządku?

Odrzekłem: – Tak, Swami. A Pan odszedł z pięknym uśmiechem.

Doświadczenie w Kuwejcie zmieniające życie

Pod koniec 2017 roku mieszkałem w Kuwejcie na Bliskim Wschodzie. Gdy jechałem samochodem z pracy do domu, ogarnęła mnie senność. Wówczas mieszkałem około 25 kilometrów od biura, a popołudniowy ruch uliczny na autostradzie był zawsze bardzo duży.

Czułem, że nie jestem w stanie bezpiecznie prowadzić, więc postanowiłem zrobić

przerwę i zjechać na pobocze, na pas awaryjny. Chciałem przemyć twarz wodą i kontynuować jazdę do domu.

Zjechałem na środkowy pas, po lewej miałem pas szybkiego ruchu, a po prawej inny pas, jechałem z maksymalną prędkością 120 km/h. Kuwejt to kraj, gdzie na pasie szybkiego ruchu kierowcy często przekraczają prędkość 140-160 km/h. Nawet chwilowa utrata panowania nad pojazdem może być dość niebezpieczna, a kraj ma jeden z najwyższych na świecie współczynników śmiertelności w wypadkach. W takiej chwili nagle straciłem przytomność.

Nie wiem, po jakim czasie się ocknąłem, przejechałem na śpiąco co najmniej 7 km. Ręce leżały na kolanach, a nie na kierownicy. Samochód jakoś zjechał na pas awaryjny, włączyły się światła awaryjne i sam jechał powoli i prosto. Świadomość tego, co się wydarzyło, wprawiła mnie w przerażenie, a gdy z powrotem położyłem ręce na kierownicy, samochód zaczął skręcać i musiałem wyprostować kierownicę.

Zbudziłem się oszołomiony i zdołałem bezpiecznie dojechać do domu. Jechałem w stanie szoku, ze łzami w oczach i z sercem wypełnionym wdzięcznością dla Bhagawana za uratowanie mi życia. Nie ma innego wyjaśnienia tego, jak po utracie przytomności zdołałem bezpiecznie zjechać ze środka ruchliwej autostrady na pobocze, jadąc z wielką prędkością przez kilka kilometrów. Pan okazał bezgraniczną dobroć i współczucie, ratując swego wielbiciela od pewnego nieszczęścia.

– Autor jest wieloletnim wielbicielem Bhagawana, służy jako doradca informatyczny w Sri Sathya Sai Sadhana Trust w Prasanthi Nilajam.

Uświęcajcie swe zmysły służąc innym

Przesłanie Bhagawana na święto Śri Kriszna Dżanmasztami

Trzymajcie się prawdy i prawości

„Być może uczyniliście w życiu trochę dobrego, ale to wszystko blednie w porównaniu z ilością złych czynów, jakie popełniliście. Istota ludzka tak nie postępuje. Pielęgnujcie dobre myśli, wypowiadajcie dobre słowa i wypełniajcie prawe czyny. Oto prawdziwe człowieczeństwo" – powiedział Bhagawan w orędziu wygłoszonym 22 sierpnia 2000 roku z okazji święta Śri Kriszna Dżanmasztami.

Ucieleśnienia miłości!

Ludzie wielbią Boga z oddaniem i szczerością, jednak Boga nie zadowala zewnętrzne oddawanie czci. Powinniście służyć społeczeństwu. Tylko służba może obdarzyć was błogością. Świadcząc służbę społeczeństwu możecie nie tylko ulżyć cierpieniom ludzi, lecz także spowodować przemianę w ich życiu. Służcie społeczeństwu ze wszystkich sił.

Bezinteresowna służba oczyszcza umysł

Śpiewacie bhadżany rano i wieczorem. Zadowolenie, jakie zdobywacie uczestnicząc w bhadżanach, jest tymczasowe, natomiast służba obdarza nieprzemijającym spełnieniem. Parę minut temu studenci zaśpiewali „Bhadża Gowindam", w którym powiedziane jest:

Ma kuru dhana dżana jauwana garwam,
harathi nimeszath kalah sarwam.

Nie bądź dumny ze swojego majątku, potomstwa i młodości;
upływ czasu może je zniszczyć w jednej chwili.

Nie szczyćcie się swą młodością i majątkiem. Są jak przepływające chmury. Zatem nie miejcie nadmiernych pragnień. Sumiennie wykonujcie swoje obowiązki. Cokolwiek się wydarza, dobrego czy złego, przyjmujcie to jako dar Boga. Zrozumcie, że jest to dla was dobre. Najcenniejszym darem Boga jest czas, ale wy marnujecie go na próżne dążenia i nieświęte uczucia. Uświęcajcie czas, jaki otrzymaliście, służąc społeczeństwu. Dzisiaj na świecie niepodzielnie panuje niepokój i przemoc, ponieważ w sercach ludzi podupadła satja i dharma. Wszystko, co znajdujecie na zewnątrz, jest niczym innym jak reakcją na wasze wewnętrzne uczucia, ich odbiciem i oddźwiękiem. Życie ludzkie jest najświętsze, najcenniejsze i boskie. Nie marnujcie go, angażując się w nieświęte działania. Trzeba żyć właściwie, kontrolując dziesięć indrijów (zmysłów). Mówcie słodko i łagodnie. Uświęcajcie swoje zmysły służąc wszystkim. Jeśli zapanujecie nad zmysłami, osiągniecie w życiu wszystko. Jeśli Bóg nie będzie z was zadowolony, każdy na świecie będzie was poniżał. Możecie myśleć, że przekazaliście datek w postaci 10 worków ryżu i rozdaliście ubranie 500 osobom. Takie zestawienia można przedstawić wydziałowi podatku dochodowego, a nie Bogu. Boga nie interesuje ilość, patrzy na uczucie, jakie kryje się za waszymi czynami.

Żyj jak prawdziwa istota ludzka

Przypominaj sobie, że jesteś istotą ludzką, a nie zwierzęciem. Przychodząc na świat jako istota ludzka, powinieneś rozwijać wartości ludzkie. Nie zachowuj się jak zwierzę. Trzymaj się prawdy i prawości. Całe stworzenie wywodzi się z prawdy. Gdzie jest prawda, tam znajdziesz obfitość i pomyślność. Życie ludzkie nie jest przeznaczone na radowanie się fizycznymi wygodami i udogodnieniami, które są chwilowe. Przeznaczeniem ludzkiego życia jest ustanowienie ideału dla reszty świata. Żyjąc przez tyle lat, jakiż to wzór ustanowiłeś? Cóż takiego osiągnąłeś? Zadaj sobie to pytanie. Odpowiedzią jest wielkie zero.

Być może uczyniliście w życiu trochę dobrego, ale to wszystko blednie w porównaniu z ilością złych czynów, jakie popełniliście. Istota ludzka tak nie postępuje. Pielęgnujcie dobre myśli, wypowiadajcie dobre słowa i wypełniajcie prawe czyny. Oto prawdziwe człowieczeństwo. Imiona starożytnych mędrców i proroków pamięta się nawet dzisiaj z powodu dobrych czynów, jakie wykonywali. Nie ulegajcie pragnieniom ciała, podążajcie za sumieniem, czyli zasadą atmy.

– Wybrane z orędzia Bhagawana wygłoszonego 22 sierpnia 2000 roku w święto Śri Kriszna Dżanmasztami.

Uroczystości w Prasanthi Nilajam

Pielgrzymka wielbicieli z okręgu Kriszna

30 czerwca 2018 roku dzieci Bal Wikas i młodzież Sai zaprezentowali muzyczne przedstawienie taneczne na wzniosły temat oddania. Wielbiciele przybyli z dystryktu Kriszna w stanie Andhra Pradesz. W pielgrzymce uczestniczyło ponad 2000 wielbicieli, w tym dzieci Bal Wikas i młodzież Sai. Przedstawienie ukazało prawdziwe oddanie kapłana dla boskiej matki Durgi, która obdarzyła go swoją wizją, uświęcając jego oddanie, chociaż należał do niskiej kasty, a osoby z wysokiej kasty naśmiewały się z niego. Występ, który wzbogaciło wiele ekscytujących tańców dzieci Bal Wikas, przedstawił prawdę, że było to prawdziwe oddanie godne boskiej łaski, niezależnie od kasty, wyznania i statusu wielbiciela. Oprócz tego pięknego przedstawienia dzieci Bal Wikas i młodzieży Sai, w czasie pielgrzymki złożono ofiarę w postaci Wed i bhadżanów w Sai Kulwant Hall.

Złoty jubileusz edukacyjnej misji Bhagawana

W dniu 21 lipca 2018 roku w Sai Kulwant Hall studentki, pracownicy i absolwentki kampusu Anantapur Instytutu Wyższej Wiedzy Śri Sathya Sai zorganizowali wspaniałą uroczystość, aby uczcić złoty jubileusz edukacyjnej misji Bhagawana Śri Sathya Sai Baby, która rozpoczęła się 22 lipca 1968 roku, gdy Bhagawan założył Koledż Sztuki i Nauki Sri Sathya Sai dla kobiet w Anantapur.

Program rozpoczął się o godzinie 8.00 rano intonowaniem hymnów wedyjskich. Jednocześnie procesja absolwentek koledżu w Anantapur weszła do Sai Kulwant Hall w towarzystwie orkiestry dętej z kampusu Anantapur. Następnie w Sai Kulwant Hall zabrzmiała piękna piosenka z dedykacją „Sai Ram teri saran mein aje hain hum" (Och Sai, przyszliśmy, aby znaleźć schronienie w tobie), wyrażająca miłość i wdzięczność dla Bhagawana. Później orkiestra z kampusu Anantapur ofiarowała trzy piękne utwory.

Dyrektor kampusu Anantapur, dr Rajeshwari Patel, wygłosiła wówczas inauguracyjną mowę, w której wyjaśniła, jaki wpływ na społeczeństwo ma misja edukacyjna Bhagawana. Doprowadziła ona do transformacji uczniów, którzy z kolei pracowali nad transformacją społeczeństwa. Następnie zaprezentowano nową książkę „Sai Sannidhi", która obrazowo przedstawia więzi miłości łączące Matkę Sai i jego uczniów w kampusie Anantapur w ciągu ostatnich 50 lat.

Gościem honorowym uroczystości był dr Rosario G. Acierto z Filipin. Opowiadając o swojej pierwszej wizycie u Bhagawana w 1999 roku, zakończonej jego pełną transformacją w lepszego człowieka i lepszego chrześcijanina, dr Rosario podzielił się pięknym snem, w którym Bhagawan wskazał mu drogę, jak założyć Instytut Edukacji Sathya Sai na Filipinach. Mówiąc o wyjątkowych cechach edukacji Sathya Sai, na zakończenie doktor Rosario opowiedział o swoim

niezwykłym sposobie na doświadczanie Bhagawana dzięki kierowaniu się zasadzie 4 S - S jak Sai, S jak skromność, S jak sewa i S jak dzielenia się (ang. share).

Dwie absolwentki koledżu mówiły o bezcennej edukacji u lotosowych stóp Bhagawana. Przemawiająca jako pierwsza Sarika Pradhan opowiedziała, że lata spędzone w obecności Bhagawana dały jej najlepsze doświadczenie edukacyjne w życiu. Opowiedziała o tym, jak nauczyła się sztuki odnajdywania Bhagawana w swoim sercu, poświęcając mu każdy czyn. Przedstawiła też możliwości służenia w sektorze rządowym. Pani Pradhan jest urzędnikiem służby cywilnej, obecnie pełni funkcję sekretarza Departamentu ds. Zarządzania Obszarami Wiejskimi i Rozwoju rządu Sikkimu. Ostatnia przemawiała pani Sumana Murali. Mówiła o guru dakszinie, o tym, że studenci zawdzięczają Bhagawanowi to, że poznali sztukę życia i sztukę przebywania u jego lotosowych stóp.

Pani Sumana jest nauczycielką w szkole podstawowej w New Jersey i wykorzystuje edukację Sri Sathya Sai. Następnie wdzięczni absolwenci zaprezentowali trzy piękne występy muzyczne, wypełniając wszystkich głębokim oddaniem. Program poranny zakończył się bhadżanami i arati.

Wieczorny program rozpoczął się śpiewaniem Wed. Później przemawiał prof. Rajeshwari Patel. Mając na uwadze misję edukacyjną Bhagawana, która rozpoczęła się wraz z powołaniem w 1968 roku Koledżu Sztuki i Nauki Śri Sathya Sai w Anantapur, prof. Patel wyjaśnił, że Bhagawan przywiązywał wielką wagę do wychowania dziewcząt i kierował nimi, aby promować wartości w społeczeństwie.

Rektor Instytutu, Śri K. Chakrawarthi wygłosił głęboką mowę, podkreślając istotne cechy stworzonego przez Bhagawana systemu edukacji, który zintegrował ludzkie wartości z wiedzą świecką. Powiedział, że według Bhagawana edukacja była dla życia, a nie tylko dla zarabiania na życie. Opierając się na filozofii Educare, wybitny mówca zauważył, że Educare było środkiem do manifestowania wewnętrznej boskości człowieka. Później rektor, byli prorektorzy i wykładowcy Koledżu Anantapur otrzymali nagrody za wybitny wkład w misję edukacyjną Bhagawana. Po ceremonii wręczenia nagród przemówienie wygłosiła absolwentka koledżu, pani Sushma Kotagiri, która opowiedziała o swoich doświadczeniach dotyczących boskości Bhagawana i wyraziła mu wdzięczność za inspirację i wskazówki. Następnie wyświetlono film wideo z Koledżu Anantapur, który ukazał jego początek i rozwój.

W kolejnym punkcie programu absolwentki wykonały koncert muzyki religijnej, który oczarował publiczność. Wśród pięknych i melodyjnych piosenek znalazły się: „Vandana Prabhu vandana" (Pozdrawiamy Cię, o Panie, pozdrawiamy), „Tallivi nive" (Ty jesteś matką), „Tu Khudaja" (Ty jesteś Bogiem) i bhadżan Miry „Pajoji maine nam ratan dhana pajo" (Znalazłam klejnot boskiego imienia).

Następnie wielbicieli pobłogosławiono boskim dyskursem Bhagawana, w którym doradził bhaktom oczyszczenie swoich umysłów, bo gdyby tak się stało, ich zachowanie i życie również stałoby się czyste. Podobnie jak z umysłem, tak samo jest z człowiekiem – dodał. Na koniec zaśpiewano bhadżany i ofiarowano arati.

Aszadi Ekadasi

Ponad 2000 wielbicieli przybyło z sąsiednich stanów Mumbaju i Goa, aby świętować obchody Aszadi Ekadasi w świętym Prasanthi Nilajam. Oprócz tradycyjnej procesji Dindi, zaprezentowali zachwycające programy muzyczne i kulturalne oraz przeprowadzili śpiewy wedyjskie i bhadżany w Sai Kulwant Hall w dniach 22 i 23 lipca 2018 roku.

22 lipca 2018 r. znakomita śpiewaczka Prijanka Barve Kulkarni wraz z zespołem muzyków z Pune zaprezentowała program muzyki religijnej zatytułowany „Sai Swaranjali", który składał się z abhangów z Marathi poświęconych Panu Witthali, Kabirowi i bhadżanom Miry, a także z utworów instrumentalnych wykonanych na sarodzie. Niektóre pieśni religijne, abhangi i utwory instrumentalne to: „Baje muralija baje" (Kriszna gra na flecie), „Bheti laga dżiwa, lagali se aga", „Raghupati raghawa radża Ram", „Khara to prema na dhari", "Awagha rang ek dżhala". Pokaz kunsztu wykwalifikowanych muzyków i piosenkarzy wywołał duże wrażenie na słuchaczach i nadał ton uroczystym obchodom Aszadi w dniu 23 lipca 2018 roku. Występ rozpoczął się o godzinie 17.00 i trwał do godziny 18.30. Następnie zaśpiewano bhadżany.

23 lipca 2018 roku program rozpoczął się o godz. 8.00 śpiewem wedyjskim, a następnie odbyła się krótka rozmowa dwóch młodych ludzi na temat znaczenia Aszadi Dindi. Gdy procesja Dindi wkroczyła do Sai Kulwant Hall, cała sala rozbrzmiała boskim imieniem „Dżej, dżej Ram Kriszna Hari". Gdy grupa dziewcząt wykonywała piękny taniec, wielbiciele machali flagami, tworząc scenę pełną radości i świętości. Później odsłonięto tablicę świętych z Maharasztry, a następnie wielbiciele zobaczyli pełen energii taniec w wykonaniu młodzieży Sai z Wardha w stanie Maharasztra. Ostatnim elementem porannego programu była religijna, muzyczna prezentacja młodzieży Sai, chłopców i dziewcząt, z Nagpur i Akola w stanie Maharasztra. Cała sala rozbrzmiewała boskim imieniem Pana Witthali, gdy z całego serca śpiewano w języku marathi słynne abhangi pełne głębokiego oddania.

Wieczorem dzieci Bal Wikas z dzielnicy Pune zaprezentowały spektakl taneczny pt.: „Tamaso ma dżjotir gamaja" (Prowadź mnie od ciemności do światła), który ukazał historie życia trzech wielkich kobiet z Maharasztry, a mianowicie Muktabai, Jijabai i Savitribai Phule. Zaczynając od pieśni modlitewnej i tańca poświęconego Panu Ganeszy i bogini Saraswati, na początku zobaczyliśmy w spektaklu życie młodszej siostry Gjaneśwary, Muktabai, która uczyła go głębszego sensu sadhany stanowiącej podstawę jego duchowej podróży do świętości.

Następnie dzieci przedstawiły historię życia Jijabai, słynnej matki Czatrapati Śiwadżiego, która ukształtowała syna w młodości, przekazując mu wartości. W końcu dzieci pokazały historię życia jednego z wielkich reformatorów społecznych Indii Savitribai Phule, który w 1848 roku założył pierwszą szkołę dla dziewcząt w Pune i pracował nad zniesieniem dyskryminacji w społeczeństwie według płci, kasty i wyznania. Wzniosły temat, znakomita gra aktorska, odpowiednia charakteryzacja i kostiumy, pełne energii piosenki i tańce dzieci, a także dobre wsparcie multimedialne sprawiły, że był to doskonały występ.

Guru Purnima

Ogromne zgromadzenie wielbicieli przybyło ze wszystkich części świata do Prasanthi Nilajam, aby ofiarować swoją miłość, cześć i wdzięczność sadguru Bhagawanowi Śri Sathya Sai Babie w święto Guru Purnima obchodzone 27 lipca 2018 roku. Niezwykle pouczający dyskurs Bhagawana na temat znaczenia Guru Purnimy, pełne treści przemówienia wykładowców, Guru Wandana w postaci recytacji i pieśni religijnych w wykonaniu studentów oraz ekscytująca muzyka nabożna i prezentacje kulturalne – były to znaki rozpoznawcze tego wydarzenia o wielkim znaczeniu duchowym. Szczegółowe sprawozdanie z uroczystych obchodów Guru Purnimy zostanie przedstawione w następnym numerze „Sanathana Sarathi".

Nowiny z ośrodków Sai

Kanada

Dzieci uczęszczające na zajęcia z edukacji Sathya Sai do ośrodka Sai w Cooksville (Mississauga) co miesiąc przedstawiają mieszkańcom domu emerytów „Łąki Erin" występ muzyczny pt.: „Melodia boskiej miłości". W dniu 25 lutego 2018 roku tematem występu była „Miłość", z akcentem na przesłanie „Kochajcie wszystkich, wszystkim służcie". Popołudnie wypełniły słodkie melodie w wykonaniu uzdolnionych dzieci i młodzieży grających na tabli, fisharmonii, keyboardzie i winie. Żywe pieśni nabożne niosły się echem po salach domu emerytów, słuchacze zaś klaskali i włączali się do śpiewu. Młodsze dzieci zaśpiewały lubianą, klasyczną pieśń „Skidamarink", tańcząc rytmicznie, aby jak najlepiej przekazać wszystkim przesłanie miłości. Występ zakończył krótki skecz „Tylko czas jest zdolny pojąć wartość miłości". Satyra, przedstawiona pięknie, z wielkim zapałem i oddaniem, poruszyła serca wszystkich.

Rosja

Na przestrzeni ostatnich 17 lat wolontariusze, spośród młodych dorosłych Sathya Sai z ośrodka Sathya Sai na północno-zachodnim obszarze Rosji służą regularnie mieszkańcom Domu Weteranów w ramach przedsięwzięcia zwanego „Dni Miłosierdzia". W 2017 roku młodzi wolontariusze 10-krotnie odwiedzili weteranów, pomagając im przy codziennych czynnościach, np. pomagając im sprzątać pokoje, prasować ubrania, ocieplać okna, przeprowadzać domowe naprawy i kupować żywność. Oprócz pomocy w pracach domowych, wolontariusze cieszyli się spędzając czas z weteranami, nieśli im wsparcie i serdecznie z nimi rozmawiali. Weterani czekali z utęsknieniem na odwiedziny młodych ludzi, którzy przekazali słowa wsparcia i pociechy i rozmawiali z nimi na tematy ważne dla osób starszych. Na wakacjach wolontariusze Sathya Sai urządzali dla weteranów koncerty, na

których każdy włączał się do śpiewu pieśni i pił orzeźwiającą herbatę. Przy różnych okazjach mieszkańcy otrzymywali też słodycze i podarunki. Wolontariusze Sathya Sai zorganizowali w Domu Emerytów łącznie cztery koncerty przez cały rok. Mieszkańcy okazali wdzięczność wolontariuszom, poświęcając im i ich bezinteresownej służbie noworoczny wiersz z dedykacją: „Bardzo Was kochamy i jesteście niezastąpieni".

Trynidad i Tobago

Wolontariusze Sathya Sai w Trynidadzie i Tobago zbudowali i podarowali wiele domów rodzinom o niskich dochodach. 14 lutego 2018 roku zespół stu wolontariuszy udał się do Sea Lots - dotkniętej biedą społeczności mieszkającej na peryferiach Port-of-Spain - i zbudował domy dla ośmiu rodzin, których mieszkania zniszczyły niedawne pożary. Poczynając od podstaw, wolontariusze pilnie pracowali, aby ukończyć budowę do końca dnia. Ponadto naprawili toalety i kanalizację.

Kenia

Przez cały rok w każdą niedzielę ośrodek Sathya Sai z Nairobi rozdaje jedzenie około 1200 dzieciom. Przed otrzymaniem żywności dzieci uczestniczą w zajęciach Edukacji w Wartościach Ludzkich Sathya Sai. Dzieci poniżej 10 roku życia oglądają filmy wideo i słuchają krótkich opowieści przedstawiających pięć wartości ludzkich. Lekcje prowadzi oddany nauczyciel, który opowiada historie dla dzieci w wieku 11-15 lat. Zainicjowany w 2014 roku program ma znaczący wpływ na dzieci, przynosi zauważalną poprawę dyscypliny, zachowania i nastawienia. 25 lutego 2018 roku młodzi dorośli z ośrodka Sathya Sai w Nairobi przyłączyli się do cotygodniowego przedsięwzięcia służebnego i około 1200 potrzebującym dzieciom rozdali kosze z zawierające pastę do zębów, szczoteczki do zębów, książki do ćwiczeń, ołówki, gumki, temperówki, czekoladowe herbatniki oraz paczuszkę przekąsek.

Australia

Międzynarodowa Organizacja Sai z Australii regularnie wnosi swój wkład do narodowego przedsięwzięcia „Dzień Sprzątania Australii". Przyjmując przesłanie „Czystość towarzyszy pobożności", wielbiciele Sathya Sai, młodzi dorośli i dzieci ze szkoły Sathya Sai w Nowej Południowej Walii uczestniczyli ochotniczo w sprzątaniu w Bonnyrigg, Rooty Hill i Blacktown. W Queensland wolontariusze uprzątnęli śmieci z obszaru Fortitude Valley, a później zebrali się w Spring Hill, aby zastanawiać się nad naukami Sathya Sai Baby odnośnie ochrony środowiska. W Adelaide 21 wolontariuszy Sathya Sai zebrało 14 worków śmieci i napełniło 7 worków surowcami wtórnymi - do ponownego zużycia. Ponad 60 wolontariuszy z obszaru Zachodniej Australii sprzątało region Willetton, łącznie z miejscowym parkiem i okolicą małego centrum handlowego. Wolontariusze Sai i dzieci z zajęć edukacji Sathya Sai na Australijskim Terytorium Stołecznym i w stanie Wiktoria, także uczestniczyli w akcji „Dzień Sprzątania Australii" w Edison Park, Woden, Millpark i Epping.

– **Międzynarodowa Organizacja Sathya Sai**

Bharat

Gudżarat: Gudżarat to błogosławiona ziemia, ponieważ Bhagawan odwiedził różne miejsca w tym stanie. 17 maja 1970 roku przybył do świątyni Somnath, którą uważa się za pierwszą z dwunastu posiadającą dżjotirlingam. Swami wszedł do świątyni, w której pandici intonowali pochwalne pieśni wedyjskie, i poprosił o talerz. Rozpostarłszy palce prawej ręki, potrząsnął nimi nad talerzem. Z ręki spadło natychmiast 108 srebrnych liści bilwy oraz 108 złotych kwiatów. Swami obsypał lingam liśćmi i kwiatami, wykonując abhiszekam lingamu. W czasie wizyty uroczyście otworzył Digwidżaj Dwar.

Dla upamiętnienia boskich odwiedzin, Organizacja Sri Sathya Sai Sewa zorganizowała powszechną ceremonię Rudrabhiszekam i śpiewanie Wed w świątyni. Uroczystość rozpoczęła się od trzykrotnego Omkaru. Dostojnicy zapalili lampę Wśród nich był jeden kapłan ze świątyni. Zaśpiewano bhadżany ku chwale Pana Śiwy, a następnie przewodniczący stanowy, Śri Manohar G. Trikannad opowiedział o wizycie Swamiego w świątyni Somnath. Na koniec wykonano arati i rozdano wibhuti z ceremonii abhiszekam. Święty proszek przekazał główny kapłana świątyni, który dostąpił darszanu Bhagawana w czasie jego odwiedzin w 1970 roku.

Kerala: W ramach przedsięwzięcia Śri Sathya Sai Premadhara, Samithi [ośrodek Sathya Sai] Pathanapuram w okręgu Kollam zainstalował oczyszczacz wody w Rządowej Wyższej Szkole Średniej Punnala. Miało to miejsce 5 lipca bieżącego roku. Uczniowie mają dostęp do 250 litrów oczyszczonej wody na godzinę. To 93 oczyszczacz wody, jaki Organizacja Sai zapewniła w ramach obchodów 93 rocznicy urodzin Bhagawana Śri Sathya Sai Baby.

Osiągnijcie wieczne królestwo atmy

Naszą prawdziwą siłą jest miłość i prawda

Atma jest ta sama we wszystkich. Wszyscy są obdarzeni mocą atmy. Człowiek jest ucieleśnieniem atmy. Dlatego Pan Kriszna oznajmił w Bhagawadgicie: *Mamajwamszo dżiwaloke dżiwabhuta sanathana* – odwieczna atma we wszystkich istotach jest częścią mojej istoty. Kriszna powiedział: „Wszyscy są cząstką mojej boskości". Jeśli uważam was za cząstkę mojej istoty, wy także powinniście traktować innych jak siebie samego. Kochajcie wszystkich, wszystkim służcie. Nie dostrzegajcie różnic między ludźmi, myśląc, że jeden człowiek to żebrak, a inny to

milioner.

Praktykujcie miłość i prawość

W Bharacie jest wielu milionerów. Zajmują się jednak napełnianiem własnego brzucha. Nie chcą ofiarować żebrakowi stojącemu u progu ich domu nawet odrobiny jedzenia w formie jałmużny, mówiąc: *Bhawati bhikszam dehi* – matko, daj jałmużnę. Jaki jest pożytek z takich bogatych ludzi w naszym kraju? Oni są bogaci tylko z nazwy, lecz w rzeczywistości to najbiedniejsi z biednych. Pomimo tylu bogaczy w naszym kraju, wydaje się, że zniknęły zeń prawość i miłość. Dlatego ludzie tego kraju powinni podążać drogą miłości i prawości. Uważajcie innych za swoich braci i siostry. Właściwie traktujcie ich jak siebie samych. Ludzie jedynie z podwyższenia zwracają się do innych „bracia i siostry", ale kto tak naprawdę wciela to w życie? Nikt.

Zawsze pamiętajcie o szlachetnych duszach

Dzisiaj wszędzie gdzie pójdziecie, widzicie ludzi, którzy pragną pieniędzy. Ludzie starają się gromadzić majątek, ale nie czynią wysiłków, aby rozwijać miłość i prawość. Trzech wcześniejszych prelegentów mówiło o świecie, ale żaden z nich nie mówił o atmie. Ta sama atma jest w każdym. Jest w was, we mnie i w każdym innym. *Dajwam manusza rupena* – Bóg jest w postaci istoty ludzkiej. Okazywanie komukolwiek braku poszanowania nie jest właściwe, ponieważ każdy jest ucieleśnieniem Boga.

Powinniście żyć z przekonaniem, że wszyscy są waszymi braćmi i siostrami. Swaaradżję osiągniemy tylko wtedy, gdy rozwiniemy tak szerokie uczucia,. Do tego czasu mamy tylko swaradżję (wolność polityczną), gdzie 'swa' oznacza swarthę (samolubstwo). My jednak powinniśmy dążyć do swaaradżji (wolności jaźni), w której 'swaa' odnosi się do hridaji (duchowego serca).

Wszyscy wykonujecie grama sewę i służycie ubogim. Jednak przede wszystkim powinniście osiągnąć prawdziwą swaatantratę (niezależność jaźni). Kochajcie każdego, szanujcie każdego i pomagajcie każdemu. Jedynie wówczas możecie być nazywani prawdziwymi studentami Sai. Wszystko może się zmienić, ale nie atma. Nawet podły człowiek ani demon nie może wywołać żadnej zmiany w atmie. Starajcie się dotrzeć do tak niezmiennego i wiecznego królestwa atmy. Miejcie pewność siebie. Jedynie wtedy możecie osiągnąć naturalny stan istoty ludzkiej. Jest to wasz prawdziwy i wieczny stan. Osiągnijcie królestwo jaźni i zdobądźcie dobre imię.

Mówiłem jedynie powodowany moją miłością do Subhasa Chandry Bose'go, choć nikt mnie nie prosił, abym przemawiał. Takie osoby jak Subhas Chandra Bose powinny stale rodzić się w Bharacie. Indie muszą osiągnąć swoją nieskazitelną chwałę. Gdyby Subhas Chandra Bose żył dzisiaj, osiągnęlibyśmy najlepsze imię w dziejach. W kraju nie byłoby żebraków. Niestety, Bharatijowie sami ponoszą odpowiedzialność za to, że Subhas Chandra Bose opuścił kraj. Z tego powodu teraz stawiają czoła wielkim trudnościom. Powinniśmy kochać takie szlachetne dusze i im ufać. Miłość i ufność są naszą prawdziwą siłą. Nigdy nie możemy zapomnieć Subhasa Chandry Bose'go. Jego nauki były pełne szlachetnych myśli i wielkich ideałów.

Niestety, ludzie zapominają o takich dobrych osobach, zaś pamiętają o złych ludziach. To wielki błąd. Nigdy nie zapominajcie o dobrych osobach. Są jak cenne klejnoty. Pragnę, abyście zawsze pamiętali o takich szlachetnych duszach. Kończę swój dyskurs błogosławieństwem dla was wszystkich.

– Z orędzia Bhagawana wygłoszonego 15 sierpnia 2007 roku.

Zielona Konferencja

Międzynarodowa Organizacja Sathya Sai

Zieloną Konferencję (Go-Green Conference) zorganizowała Międzynarodowa Organizacja Sathya Sai (MOSS) w Prasanthi Nilajam w dniach 25-26 lipca 2018 r. Tematem Konferencji była ochrona ziemi przed zanieczyszczeniem środowiska. Uczestniczyło w niej około 1200 delegatów z 70 krajów. Obrady toczyły się w Sai Kulwant Hall i w audytorium Purnaczandra.

Dzień 1: 25 lipca

Pierwsza sesja odbyła się w Sai Kulwant Hall i rozpoczęła się od tematu przewodniego Konferencji: „Śpiewamy razem w pokoju i harmonii". W przemówieniu powitalnym przewodniczący Rady Prasanthi dr Narendranath Reddy zauważył, że przyroda jest darem Boga dla człowieka, a każdy jej atom przenika boskość. Dlatego człowiek powinien czcić i chronić przyrodę zamiast ją zanieczyszczać i niszczyć.

Opisując projekty podejmowane przez MOSS w różnych krajach w celu ochrony ziemi i zachowania zasobów naturalnych, dr Reddy ostrzegł, że wyczerpywanie zasobów naturalnych i zanieczyszczenie środowiska może mieć katastrofalne skutki. Główny temat Konferencji przedstawił światowej sławy prawnik zajmujący się ochroną środowiska Śri M. C. Mehta, który zauważył, że „Go-Green" oznacza „Think Green", „Act Green" i „Live Green" (Myśl, działaj i żyj ekologicznie). Podkreślając praktyczność programu, wezwał MOSS do przyłączenia się do służenia i ratowania ziemi przez wywieranie coraz większego wpływu na świadomość ludzi w zakresie ochrony zasobów naturalnych.

Następnie wielbiciele otrzymali błogosławieństwo, jaki był film z boskim dyskursem Bhagawana Baby. Opowiadając o bliskich relacjach między człowiekiem, społeczeństwem, przyrodą i Bogiem, Bhagawan zauważył, że człowiek powinien ograniczyć swoje pragnienia i zatrzymać nieograniczoną

konsumpcję, aby przywrócić równowagę w przyrodzie. Później zaśpiewano bhadżany i odprawiono arati.

Program poranny kontynuowano w audytorium Purnaczandra. Pani Katinka van Lamsweerde, członkini komitetu ds. środowiska MOSS, przypomniała uczestnikom, że wszyscy są owocami tego samego nasienia boskiej miłości. Niestety, niekontrolowane pragnienia człowieka wywołały katastrofalne konsekwencje dla Matki Ziemi. Mówczyni podkreśliła pilną potrzebę większej świadomości, szacunku i wdzięczności wobec przyrody.

W dynamicznej dyskusji panelowej rozważano zagadnienie „Duchowe rozwiązania problemów ekologicznych". Panel zajmował się ważnymi problemami ekologicznymi, w szczególności zmianami klimatycznymi, rozwiązaniami na poziomie politycznym i indywidualnym, znaczeniem duchowości dla uświadomienia sobie jedności środowiska i społeczeństwa oraz zwiększeniem świadomości i znajomości zagadnień ekologicznych.

Wieczorną sesję w Sai Kulwant Hall zainaugurowała pani Roshini Viswanathan, podsumowując przebieg sesji porannej w audytorium Purnaczandra. Następnie przemówienia wygłosiło dwóch mówców. Pierwszym z nich była pani Hrund Hafsteinsdottir z Islandii, która wypowiedziała się na temat „Inicjatywy 'Go-Green' w Islandii". Zwracając uwagę na katastrofy naturalne spowodowane nierozważnym wykorzystaniem natury przez człowieka, odniosła się do pierwszego w historii prawnie wiążącego globalnego porozumienia w sprawie środowiska pod auspicjami ONZ w Paryżu, gdzie energię odnawialną uznano za podstawę do rozwiązania problemu zmian klimatycznych.

Drugim prelegentem sesji wieczornej była pani Achenjo Idachaba-Obaro z Nigerii, która wypowiedziała się na temat „Praktyczne rozwiązania ekologiczne". Opowiadając o inspirującej historii swojej innowacyjnej fundacji Miti Meth, podała szczegóły techniczne dotyczące ponownego użycia i recyklingu zasobów naturalnych w celu uniknięcia marnotrawstwa.

Ostatnim elementem programu była prezentacja muzyczna dzieci Bal Wikas i wielbicieli Sadhana Group z Kalifornii. Z sercami pełnymi głębokiego oddania i miłości do Bhagawana śpiewali melodyjne pieśni w języku angielskim przy akompaniamencie wspaniałej muzyki. Później śpiewano bhadżany, które także prowadziły dzieci Bal Wikas z Kalifornii.

Dzień 2: 26 lipca

W drugim dniu „Zielonej Konferencji" w czasie porannej sesji w Sai Kulwant Hall do zgromadzonych przemówienia wygłosiło trzech mówców. Pierwszym był Manfred K. Müller-Gransee, trener i konsultant prowadzący projekt recyklingu produktów elektronicznych oraz prezes Fundacji Sai Care w Niemczech. Mówiąc na temat „Przyroda szatą Boga" wezwał wszystkich do podniesienia swojej świadomości o najwyższej prawdzie, że przyroda jest manifestacją Boga. Nazywając boską miłość podstawą działania przyrody, mówca podkreślił, że przyroda jest szatą Boga. Odwołując się do eksploatacji przyrody przez 2000 lat po narodzinach Jezusa

Chrystusa prelegent wymienił katastrofalne, szkodliwe skutki eksploatacji człowieka, co zagraża życiu na ziemi.

Mówiąc na temat „Inicjatyw ekologicznych w Indiach", przewodniczący Organizacji Sri Sathya Sai Sewa, Sri Nimish Pandja podkreślił potrzebę indywidualnej odpowiedzialności ekologicznej i przedstawił szczegóły projektów ekologicznych, jakie w całych Indiach wprowadza organizacja Sai. Wskazał, że zanieczyszczenia zewnętrzne odzwierciedlają zanieczyszczenia w naszym umyśle. Przypomniał delegatom, że ich sumienie powinno pomóc im ograniczyć nadmierną konsumpcję.

Pani Śruthi Widżajakumar, młoda dorosła z Nowej Zelandii, była ostatnią prelegentką porannej sesji. Wygłosiła przemówienie na temat „Szans na działanie". Wymieniając wiele przykładów nierównowagi, które źle służą planecie, pani Śruthi powiedziała, że potrzebne są nasze wspólne myśli i działania. Zanieczyszczenie zewnętrzne jest tylko odbiciem naszego wewnętrznego zanieczyszczenia, a rozwiązanie polega na przestrzeganiu nauk Bhagawana. Następnie śpiewano bhadżany, które zakończyły się ceremonią arati.

Poranny program w audytorium Purnaczandra rozpoczął się od przemówienia członka zarządu Sri Sathya Sai Central Trust (SSCT), Śri R. J. Rathnakara, który wyjaśnił dlaczego ziemia jest darem Boga i jak SSSCT od wielu lat wdraża ekologiczne inicjatywy, w tym najnowsze projekty wykorzystania energii słonecznej. Wezwał delegatów do „Go green, go divine" (Bądź ekologiczny, bądź boski). Przedstawiając inicjatywy ekologiczne, jakie podejmuje Szkoła Sathya Sai w Tajlandii, dyrektor tej placówki, dr Art-ong Dżumsai opowiedział o szkolnych projektach wytwarzania żywności ekologicznej i energii słonecznej, a także produkcji biodiesla ze zużytego oleju roślinnego.

Wieczorna sesja w Sai Kulwant Hall rozpoczęła się od przemówienia Śri Dhipesha Pai, który mówił o najważniejszych programach realizowanych w ramach „Zielonej Konferencji" na całym świecie. Wymienił globalne inicjatywy, zaczynając od poziomu indywidualnego po społeczny i przytoczył przykłady – od Indonezji po Australię, od Surinamu po Niemcy. Opisał kilka wyróżniających się projektów.

Następnie pani Selena Ricart z Argentyny przedstawiła podsumowanie Konferencji i osiem postanowień, które sformułowano w trakcie dwudniowych obrad.

Międzynarodowy koordynator młodych dorosłych Śri Deviesh Tankaria z Wielkiej Brytanii zwrócił się do zebranych, opisując globalne inicjatywy Sai pod auspicjami MOSS. Prezentując wiele projektów na całym świecie, mówca miał jedną odpowiedź na wszystkie problemy, którą przekazał sam Bhagawan. Powiedział, że znajduje się ona w ludzkim umyśle, ponieważ odpowiedź na wszystko jest w środku, a nie na zewnątrz.

Na końcu młodzi dorośli zaprezentowali przedstawienie muzyczne „Love All, Serve All" (Kochaj wszystkich, wszystkim służ) poszerzające świadomość ekologiczną. Spektakl pięknie ukazał, w jaki sposób Bhagawan oddzielił siebie od siebie, co spowodowało powstanie ogromnego, nieskończonego świata, a także jak należy być zawsze świadomym jedności Boga, przyrody i człowieka, przestrzegając

zasad ekologii. Występ wzbogaciły pełne energii, oparte na wartościach piosenki w wykonaniu młodych dorosłych.

Międzynarodowy program przywództwa młodych dorosłych Sathya Sai

W dniu 24 lipca odbyła się ceremonia rozdania dyplomów, na której około 300 młodych dorosłych z 31 krajów otrzymało dyplomy ukończenia międzynarodowego programu przywództwa młodych dorosłych Sathya Sai, jaki zorganizowała MOSS. Z tej okazji absolwenci zaprezentowali błyskotliwy program muzyki religijnej. Rozpoczęli program od modlitwy w sanskrycie poświęconej Panu Ganeszy „Vakra tunda mahakaja" i modlitwy do bogini Saraswati. Później zaśpiewali siedem pieśni, m.in. „From Ignorance to Truth" (Od niewiedzy do prawdy), „There is no Reason for Love" (Miłość bez powodu), „Think of a World so Neat and Clean" (Pomyśl o świecie tak pięknym i czystym), bhadżany i hiszpańską piosenkę.

SRI SATHYA SAI CENTRAL TRUST – PRASANTHI NILAYAM

OŚWIADCZENIE PUBLICZNE

Niniejszym podaje się do publicznej wiadomości, że instytucje założone przez Bhagawana Śri Sathya Sai Babę i trust Sri Sathya Sai Central Trust, a mianowicie Instytut Wyższej Wiedzy Śri Sathya Sai uważany za uniwersytet oraz trust Sri Sathya Sai Loka Seva Trust, nie mają żadnego związku z uniwersytetem Sri Sathya Sai University for Human Excellence działającym pod patronatem trustu Prasanthi Balamandira Trust.

1) W 1981 roku Bhagawan Śri Sathya Sai Baba założył Uniwersytet Śri Sathya Sai. Obecnie jest on znany jako Instytut Wyższej Wiedzy Śri Sathya Sai. Uniwersytet ten ma cztery miasteczka uniwersyteckie - w Anantapur w stanie Andhra Pradesz (dla kobiet), w Brindawanie (Whitefield), Widjagiri w Puttaparthi i Sri Sathya Sai Grama w Muddenahalli w okręgu Czikkaballapur w stanie Karnataka. Oprócz powyższych instytucji Bhagawan założył także publiczny trust charytatywny Sri Sathya Sai Central Trust w celu realizowania różnych przedsięwzięć charytatywnych, w tym, w celu zarządzania placówkami oświatowymi, opieką medyczną i budową innych obiektów użyteczności publicznej, takich jak systemy dostarczania wody. Bhagawan Baba był jedynym zarządcą Trustu.
2) W dniu 14.08.1978 r. Bhagawan Śri Sathya Sai Baba założył trust Sri Sathya Sai Loka Seva Trust i przejął dwie szkoły w Alike i Muddenahalli, którymi zarządzało towarzystwo znane jako Loka Seva Vrinda. Szkoły te rozwinęły się i stały się wzorcami dla jednostek oświatowych z uwagi na propagowanie wartości

ludzkich, powszechnej miłości oraz szacunku dla wszystkich religii i ich nauk. Bhagawan Baba był jedynym zarządcą trustu Sri Sathya Sai Loka Seva Trust.

3) **Zgodnie z wolą Bhagawana Baby** oraz statutem trustu Sri Sathya Sai Loka Seva Trust prawo powoływania członków zarządu trustu powierzono zarządowi trustu Sri Sathya Sai Central Trust. Zgodnie z tym w kwietniu 2011 roku po mahasamadhi Baby członkowie zarządu trustu Sri Sathya Sai Central Trust wyznaczyli członków zarządu trustu Sri Sathya Sai Loka Sewa Trust. Przez pewien czas członkowie zarządów działali w zgodzie. Po roku Śri B. N. Narasimha Murthy razem z niejakim Madhusudhanem Naidu bez wymaganej konsultacji ani zgody trustu Sri Sathya Sai Central Trust sporządzili dokument wprowadzający poprawkę do statutu trustu Sri Sathya Sai Loka Seva Trust, aby bezprawnie zapewnić sobie korzyści. Doprowadziło to do założenia przez trust Sri Sathya Sai Central Trust sprawy sądowej, która toczy się przed sądem cywilnym. Nie jest prawdziwe twierdzenie Śri B. N. Narasimhy Murthiego, że jest on członkiem zarządu trustu Sri Sathya Sai Loka Seva Trust. Aby przejąć fundusze i majątek trustu Sri Sathya Sai Loka Sewa Trust, Śri B. N. Narasimha Murthy i ci, którzy go popierają, zaczęli prowadzić różne inne trusty działające w ich imieniu oraz dla ich korzyści. Jednym z nich jest trust Prasanthi Balamandira Trust.

4) Obecnie wiadomo, że w czerwcu 2018 roku stan Karnataka ustanowił prawo umożliwiające założenie uniwersytetu Sri Sathya Sai University for Human Excellence promowanego przez trust Prasanthi Balamandira Trust, a informację tę opublikowano w gazecie „Karnataka Gazette". Nowy uniwersytet założono potajemnie bez wcześniejszego zawiadomienia wszystkich członków trustu Sri Sathya Sai Loka Seva Trust oraz innych instytucji Bhagawana Baby i konsultacji z nimi. Media oraz media społecznościowe szeroko nagłaśniają informacje o założeniu tego uniwersytetu w Kalaburagi w stanie Karnataka. W ogłoszeniach używa się zdjęcia Bhagawana Śri Sathya Sai Baby, imienia Śri Sathya Sai, nazwy oraz symbolu Sarwa Dharmy, chronionych prawnie (zapobieganie nieuprawnionemu używaniu) na podstawie ustawy z 1950 roku, aby w umysłach opinii publicznej, wielbicieli i darczyńców stworzyć wrażenie, że Sri Sathya Sai University for Human Excellence jest wspierany przez instytucje, jakie założył Bhagawan Śri Sathya Sai Baba. Jest to działanie bezprawne i wprowadzające w błąd.

5) Trust Prasanthi Balamandira Trust nie jest instytucją powołaną ani założoną przez Bhagawana Śri Sathya Sai Babę i w żaden sposób nie jest powiązany ani nie współdziała z trustem Sri Sathya Sai Central Trust czy jakimkolwiek innym trustem założonym przez Bhagawana Śri Sathya Sai Babę. W czerwcu 2018 wydano notę prawną do rządu Karnataki, aby ustanowił dochodzenie w sprawie bezprawnych działań Śri B. N. Narasimhy Murthiego i innych osób w związku z założeniem wspomnianego uniwersytetu, a także wszczął odpowiednie działania przeciwko osobom uchylającym się od respektowania prawa. W związku z powyższym wydaje się niniejsze oświadczenie w celu klarownego przedstawienia stanu rzeczy w tej kwestii.

Wyjaśnia się też, że nie ma takiego podmiotu prawnego jak Grupa Instytucji Oświatowych Sri Sathya Sai Loka Seva w Muddenahalli. Niniejszym informuje się społeczeństwo, że nie spełniono żadnych ustawowych wymogów niezbędnych do założenia tego uniwersytetu oraz że do dzisiaj rząd stanu Karnataka ani inne organy ustawodawcze nie udzieliły zgody dla jakiejkolwiek działalności edukacyjnej. Promotorzy tego uniwersytetu nie spełnili prawnych wymogów uprawniających do rozpoczęcia naboru studentów.

Niniejsze oświadczenie służy zwróceniu uwagi na powyższe informacje, aby społeczeństwo nie dało się zwieść kłamliwymi twierdzeniami trustu Prasanthi Balamandira Trust i Śri B. N. Narasimhy Murthiego oraz innych osób.

14 lipca 2018

Sri Sathya Sai Central Trust
Sekretarz

www.srisathyasai.org.in

We wszystkich istotach jest tylko jedna atma

Aby rozpoznać jedność w różnorodności, niezbędna jest duchowość. Podstawowa prawda, jaką należy sobie uświadomić, jest taka, że we wszystkich istotach istnieje tylko jedna atma. Pytania i wątpliwości pojawiają się, gdy widzisz wielość w jedności. Całe stworzenie wyłoniło się z miłości. Nie ma różnicy między religią, duchowością i educare. Religia jest urzeczywistnieniem własnej jaźni. Duchowość pokazuje także, kim naprawdę jesteś.

– Baba

Tłum. Grzegorz Leończuk, Bogusław Posmyk, Ewa Serwańska